

Michel Kleinjans – hoogte- en laagtepunten

Wat is er leuk aan alleen zeilen?

De combinatie van het bedienen van de zeilen, het sturen van een boot, het optimaliseren van de boot, de techniek van alles wat er op zo'n boot staat, de beste weg zoeken, het koken, het samenwerken van een groep mensen (wanneer je niet alleen vaart) en zien dat hierdoor 1+1 soms meer dan 2 is. Het feit dat je in de natuur bent, in een gezonde omgeving, zolang je niet onder gaat of in de kroeg belandt wel te verstaan.

Waarom heb je de beste (zeil) herinneringen?

Er zijn er verschillende:

Als 15 jarige met dokter Roger Peeters de Noordzee en het kanaal plus omliggende havens onveilig maken

Met Staf en de hele bemanning van de Rucanor rond de wereld varen in de Whitbread Round the World Race

De eerste keer dat ik voor een solotocht vertrok uit de haven van Lorient naar Porto. Op een zondagavond weliswaar in de zomer, terwijl de meeste boten binnen kwamen en ik de hele nacht niet kon of durfde te gaan slapen omdat het krioelde van de vissers-

boten

Mijn aankomst van de Ostar in 1992, nadat ik voor de eerste keer naar de States ging. Ik vond dat dit al zeilende diende te gebeuren als een echte pionier. Ik won in de kleinste klasse, na de finish kwam er een motorbootje aangevaren met daarop oa mijn vader die ik daar helemaal niet verwachtte.

Wat was het meest hachelijke zeilmoment?

Het is me al een paar keer overkomen dat je aan je roer in slaap valt of je hoofd buiten steekt, en er dicht of heel dicht voor of naast je een cargoschip opdoemt, of dat je een witte boeggolf onder je giek ziet. Dan ben je duidelijk te dichtbij en gelijk klaarwakker. Gelukkig heb ik nu radar en een radartransponder aan boord, wat dit soort risico's voor een groot deel beperkt. Maar zonder risico zal het nooit zijn en daar moet je je bewust van zijn. Zie vraag 6

Wat was het meest opwindende zeilmoment?

Tijdens de Whitbread van 1985 op de Rucanor met Staf Versluys, de tweede etappe van Kaapstad naar Auckland, voor de eerste keer door de Roaring Forties. We waren al zo'n 9 dagen weg en hadden nog niet echt slecht weer gehad. We begonnen al wat te lachen met de roaring forties. In nog geen half uur tijd veranderde het weer van windkracht drie naar negen Beaufort, we liepen grandioos uit ons roer, de eerste spinnaker vloog eraan en kregen een fikse sneeuwbus over ons dak. Nadat alles geklaard was stond ik een kwartiertje alleen aan dek aan het roer helemaal verkleumd, terwijl de anderen hun kledij veranderden en een nieuw voorzeil haalden. Staf stak zijn hoofd rustig uit de ingang en vroeg, "gaat het wat ventje". Ik dacht in stilte 'was ik maar bij moeder thuis gebleven...'

Met deze boot: 2003 tijdens Scheveningen La Rochelle, gedurende meer dan 9 uur 14.4kn gemiddeld varen, van Ouessant richting La Rochelle. Het was windkracht 7, we hadden een kleine gennaker op en vlogen met af en toe 25 knopen van en door de golven, dat wil ik nog wel een paar keer doen.

Als je niet zou zeilen dan zou je

Vroeger: Avonturen in de bergen of de woestijnen gezocht hebben.

Nu: oude gebouwen restaureren

Wat is de lastigste beslissing die je op zee ooit hebt moeten nemen?

Ik heb in 2000 een boot (klasse 650) op de oceaan achter gelaten tijdens de race tussen Canada en Frankrijk. Hij was zwaar beschadigd, roer en mast gebroken en we waren met twee aan boord. De boot naar de dichtstbijzijnde haven brengen, 850 km ver, was niet evident. Ik maak er altijd een punt van eer van mij uit de slag te trekken. Dat is toen niet echt gelukt en daar ben ik niet fier op. Maar de solidariteit van zeeleden onder elkaar, geholpen door de zeer goed werkende veiligheidstructuren maakte wel dat we 6 uur later opgepikt werden door een cargoschip. Het ego was wat beschadigd, maar we waren blij dat we 'dank u' mochten zeggen.

Is er naast de drang om te presteren nog een ander motief om te (solo) zeilen?

Zeilen blijft een avontuur, eropuit trekken met een boot op zee is in een andere wereld stappen en het leven op de wal letterlijk en figuurlijk achter laten, alle dagelijkse zorgen vallen van je af en je gaat op ontdekking, steeds opnieuw.

Je bent in de natuur, en beleeft ten volle opnieuw de overgangen van dag en nacht, mooie en onopvallende hemels, je ziet 'zeebeesten', ..., dingen waar je in de ratrace niet meer op let maar die wel elke keer opnieuw anders en mooi zijn.

De gejaagdheid valt weg, zelfs in een race, en het begrip tijd is iets waar je weer terug kan bij stilstaan.

Wat zijn de kwaliteiten van je boot, goed wetende dat hij niet van de nieuwste is en zelfs een afwijkend 'concept' is van de jongste generatie oceaanraceboten?

Heel goede aan de in de windse eigenschappen waardoor het schip erg 'hoog' en snel loopt. (zo dicht mogelijk bij de invalshoek van de windrichting blijft lopen). De Roaring Fourty komt goed door zeegang.

Stijve romp wat punt hiervoor voor een deel uitlegt.

Zeer veel stabiliteit, wat een grotere veiligheid geeft, en dus ook geruststellend is voor de bemanning

Deze stabiliteit helpt ook bij de koersstabiliteit op ruime rakken, zodat een tweede roer niet nodig is

Minder natte oppervlakte (grootte onderwaterschip) dan de Franse boten, wat voordelig is bij weinig wind.

Bij zijn lancering was de boot veel voor op wat er toen rondvoer, momenteel is hij zeker nog zo snel als de meeste 40 voeters die op de markt zijn, en met een nieuwe kiel en mast kan het nog steeds één van de snelste 40 voeters van de planeet genoemd worden

Geef een top vijf van je belangrijkste (zeilers) kwaliteiten

Goede stuurman

Gemiddelde trimmer

Blijven doorbijten en doorgaan als het hard waait

Voornamelijk in licht weer het verschil proberen te maken

Niet vlug schrik, voel me helemaal thuis op zee